

УДК 342.924

DOI 10.36919/3041-1149(Print).11.2025.68-75

Є. П. Плохута,

доктор філософії, доцент,

професор кафедри державно-правових дисциплін,

ПВНЗ «Європейський університет»

email: yevgen_plohuta@ukr.net

ORCID 0009-0008-0106-0378

АНАЛІЗ ВИМОГ ОФОРМЛЕННЯ ТА ЗМІСТУ АДМІНІСТРАТИВНИХ АКТІВ, ПРОБЛЕМИ ЗАКОННОСТІ ТА ОБҐРУНТОВАНOSTІ РІШЕНЬ

У сучасних умовах реформування державного управління, підвищення вимог до якості правових актів і формування правової держави аналіз вимог оформлення та змісту адміністративних актів, проблем законності й обґрунтованості рішень є достатньо актуальною.

У статті визначено, що актуальність теми обумовлено рядом важливих чинників, які впливають на ефективність функціонування органів публічної адміністрації та захисту прав громадян. Основними з визначених чинників потрібно відмітити: значення адміністративних актів у публічному управлінні, проблеми законності та обґрунтованості, набуття чинності Закону України «Про адміністративну процедуру» (2023 рік), потреба в правовій визначеності та захисті прав людини тощо.

У статті адміністративний акт визначено як індивідуальне або нормативне рішення, що ухвалюється суб'єктом владних повноважень у межах його компетенції, має обов'язковий характер і спрямоване на врегулювання конкретної ситуації у сфері публічного управління.

Дослідження змісту адміністративного акта дало змогу зазначити, що в системі публічного управління адміністративний акт виступає як: засіб реалізації владних повноважень, інструмент забезпечення законності, форма індивідуального правового регулювання, гарантії прав і свобод громадян, механізм публічної відповідальності.

Зазначено, що ухвалення Закону України «Про адміністративну процедуру» стало важливим етапом гармонізації українського адміністративного права з європейськими стандартами, зокрема з положеннями Європейського кодексу належної адміністративної поведінки та практикою Європейського суду з прав людини.

На підставі викладеного у висновках зазначено, що адміністративні акти є ключовою формою реалізації владних повноважень органів публічної адміністрації, а від їхнього оформлення, змісту та обґрунтованості безпосередньо залежить рівень захисту прав і свобод громадян, довіра до влади та ефективність публічного управління.

Адміністративні акти є не лише формою реалізації публічної влади, але й інструментом захисту прав людини. Принцип правової визначеності, як і принципи пропорційності, законності та мотивованості, має ключове значення з метою формування стійкого та передбачуваного правового середовища, забезпечення верховенства права в діяльності адміністрації, реального захисту прав і свобод особи в демократичному суспільстві.

Ключові слова: адміністративний акт, адміністративна процедура, законність, оформлення та зміст адміністративного акта, публічне управління.

Постановка проблеми та її актуальність. У системі публічного управління адміністративні акти відіграють ключову роль як основна форма реалізації владних повноважень органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. Саме через них держава вступає в правовідносини з фізичними та юридичними особами, встановлює їхні права, обов'язки чи обмеження. Тому питання дотримання вимог щодо оформлення, змісту, законності та обґрунтованості таких актів набуває особливої актуальності в умовах сучасного правового регулювання.

Актуальність теми зростає з урахуванням набуття чинності Закону України «Про адміністративну процедуру» 2023 р., який уперше на законодавчому рівні врегулював порядок ухвалення адміністративних актів, визначив їхні ознаки, вимоги до форми, структури, обґрунтування та порядок доведення до відома адресатів. Однак, попри нормативне врегулювання, на практиці залишаються численні проблеми, пов'язані з недотриманням установлених вимог, відсутністю належної мотивувальної частини, порушенням принципів пропорційності, рівності та правової визначеності.

Особливого значення ці питання набувають у контексті забезпечення прав і свобод людини та громадянина, зміцнення принципу верховенства права, а також адаптації національного адміністративного права до європейських стандартів. Наявність обґрунтованих і законних адміністративних актів є однією з умов формування ефективної, прозорої та відповідальної публічної адміністрації.

Аналіз останніх дослідження і публікацій. Розгляду питань, пов'язаних із визначенням сутності системи, оформлення, змісту, законності та обґрунтованості адміністративних актів, вирішення проблем правового регулювання практики їхнього застосування тощо свої наукові праці присвятили В. Б. Авер'янов, А. А. Грін, О. Ю. Дрозд, Л. О. Золотухіна, О. О. Мандюк, Р. С. Мельник, О. А. Мілієнко, С. М. Мойсак, В. Б. Пчелін, П. О. Угровецький, В. П. Чабан, Ю. С. Шемшученко та ін.

Мета статті полягає в комплексному дослідженні нормативно-правових вимог до оформлення та змісту адміністративних актів, виявленні ключових проблем, що виникають у процесі їхнього ухвалення та реалізації, а також у з'ясуванні значення принципів законності й обґрунтованості для забезпечення правової визначеності та ефективного функціонування органів публічної адміністрації.

Виклад основного матеріалу. Аналіз вимог до оформлення й змісту адміністративних актів, а також виявлення та систематизація проблем законності й обґрунтованості ухвалених рішень є не лише теоретично значущим, а й практично важливим завданням у процесі вдосконалення адміністративної діяльності в Україні.

На нашу думку, сутність аналізу вимог оформлення та змісту адміністративних актів, проблеми законності й обґрунтованості рішень зумовлено рядом важливих чинників, що впливають на ефективність функціонування органів публічної адміністрації та захисту прав громадян, основними з них є: значення адміністративних актів у публічному управлінні; проблеми законності та обґрунтованості; набуття чинності Закону України від 2023 року «Про адміністративну процедуру»; потреба в правовій визначеності та захисті прав людини; актуальність у контексті європейської інтеграції тощо.

У сучасних умовах розвитку електронного урядування значення адміністративного акта не зменшується, однак змінюються його форми. Все частіше вони набувають електронної форми з використанням цифрового підпису, що вимагає переосмислення процедур ухвалення, зберігання та оскарження таких актів. Водночас в умовах децентралізації підвищується роль органів місцевого самоврядування, які також виступають суб'єктами видання адміністративних актів у межах наданих їм повноважень.

Розглянемо більш детально про ці складові чинники. Так, адміністративні акти є основним інструментом реалізації публічної влади, зокрема ухвалення рішеннями органів виконавчої влади та місцевого самоврядування. Саме через ці акти держава здійснює управлінський вплив на громадян і суб'єктів господарювання. Від якості їхнього оформлення та змісту залежить довіра до державних інституцій. Отже, публічне управління як система організованого впливу держави на суспільні процеси неможливе без належного нормативного та процедурного забезпечення. У цьому контексті адміністративні акти виступають одним із ключових інструментів реалізації виконавчої влади, забезпечення законності, порядку та ефективного функціонування органів публічного адміністрування. Їхнє правове значення полягає в тому, що вони встановлюють, змінюють або припиняють конкретні правовідносини у сфері публічного права.

Серед вітчизняних адміністративістів, що займалися дослідженням тематики адміністративних актів, варто відмітити О. О. Мандюка та його дисертаційне дослідження «Індивідуальні

адміністративні акти: теорія та практика застосування» [1]. Характеризуючи правову природу досліджуваного об'єкта, вчений стверджує, що адміністративний акт є юридичним чинником, визначальним елементом механізму правового регулювання, найважливішою формою діяльності публічної адміністрації; може виступати підставою для ухвалення інших індивідуальних адміністративних актів, укладання адміністративних договорів, здійснення адміністративними органами певної діяльності, вчинення певних правочинів та має велике юридичне значення під час вирішення публічно-правових спорів [1, с. 169].

Розгляду адміністративних актів як форми адміністративної діяльності окремих органів публічної влади було присвячено деякі дисертаційні дослідження останніх років. Серед них потрібно визначити роботи П. О. Угровецького «Адміністративні акти органів прокуратури» [2, с. 195], В. П. Чабана «Акти адміністративного примусу в діяльності міліції» [3, с. 250], В. Б. Пчеліна «Перегляд адміністративних актів органів внутрішніх справ» [4]. У них розглядається юридична природа адміністративних актів органів публічної адміністрації загалом та окремо органів прокуратури чи органів внутрішніх справ; аналізуються конкретні різновиди індивідуальних правозастосовних актів та особливості їхньої практичної реалізації адміністративними органами; формуються авторські дефініції поняття адміністративних актів окремих органів публічного управління.

У своєму дослідженні, присвяченому системі адміністративного права України, Р. С. Мельник зазначає, що застосування адміністративних актів є основним інструментом обмеження потенційної сваволі владних органів та являє собою загрозу для прав, свобод і законних інтересів приватних осіб [5, с. 247].

Потрібно відмітити, що розгляд проблем адміністративних актів, актів управління, правових актів управління тощо міститься в окремих розділах підручників з адміністративного права, виданих провідними вітчизняними науковцями під редакцією В. Б. Авер'янова, О. М. Бандурки, Ю. П. Битяка, В. К. Колпакова, Т. О. Коломосьця та ін. Зразковим у цьому питанні є запропонований В. Б. Авер'яновим аналіз існуючих наукових підходів та авторське бачення сутності й змісту правового акта управління як форми управлінської діяльності компетентних органів державного управління (виконавчої влади), що полягає в здійсненні в односторонньому порядку з дотриманням встановленої процедури певних владних дій, передбачених законом чи на його виконання з метою реалізації завдань і функцій управління, втілених у кінцевому результаті в певну законну форму, і таких, що зумовлюють певні юридичні наслідки. Так, наприклад, В. Б. Авер'янов, формою управлінської діяльності вважає безпосередньо видання правового акта управління, а не сам акт, а основною ознакою акта управління вважає процес здійснення владного волевиявлення [6, с. 144].

Окремих аспектів проблематики індивідуальних адміністративних актів торкнувся С. М. Мойсак у своїй дисертації «Акти управління в системі джерел адміністративного права України», присвяченій аналізу концептуальних засад і правової природи актів управління в системі джерел адміністративного права України. Аналізуючи багатозначність трактування поняття «акт управління» у вітчизняній адміністративно-правовій традиції, автор доходить висновку про юридичний зміст досліджуваного акта як визначальну характеристику й основний критерій для розмежування нормативних та індивідуальних актів управління. Водночас важливо, що саме юридичним змістом, на думку дослідника, визначається належність акта управління до джерел адміністративного права: нормативні акти можуть бути віднесені до цієї категорії, а індивідуальні, відповідно, – ні [7, с. 11].

Отже, адміністративний акт можна визначити як індивідуальне або нормативне рішення, що ухвалюється суб'єктом владних повноважень у межах його компетенції, має обов'язковий характер і спрямоване на врегулювання конкретної ситуації у сфері публічного управління. Цей акт є одностороннім волевиявленням, що не потребує згоди адресата, однак викликає правові наслідки: виникнення, зміна або припинення адміністративно-правових відносин. З цього визначення відмітимо, що в системі публічного управління адміністративний акт виступає як:

1. Засіб реалізації владних повноважень. Через адміністративні акти реалізуються рішення органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. Вони є юридичними формами публічного адміністрування.

2. Інструмент забезпечення законності. Видання адміністративного акта, відповідно до норм чинного законодавства, гарантує правомірність дій органу влади та забезпечує юридичну визначеність.

3. Форма індивідуального правового регулювання. Адміністративні акти конкретизують загальні положення нормативно-правових актів, адаптуючи їх до конкретної ситуації або особи.

4. Гарантія прав і свобод громадян. Через адміністративні акти особа може реалізувати своє право на дозвіл, пільгу, ліцензію тощо. Одночасно ці акти можуть містити обмеження, тому важливою є наявність ефективних механізмів їхнього оскарження.

5. Механізм публічної відповідальності. Неправомірні або незаконні адміністративні акти можуть бути визнані недійсними в судовому або адміністративному порядку, що сприяє формуванню культури відповідальності в публічному секторі.

З цього приводу О. Ю. Дрозд зазначає, що підставою для виникнення, зміни та припинення публічно-управлінських актів є настання певного юридичного факту, серед яких особливе місце займають адміністративні акти. Адміністративний акт своєю сутністю, спрямуванням дії породжує публічно-управлінські відносини, адміністративний акт не може існувати поза межами функціонування органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інших суб'єктів владних повноважень. Отже, адміністративний акт відтак є підставою для виникнення, зміни чи припинення публічно-управлінських правовідносин, однак водночас він не є і не може бути його передумовою. Потрібно підкреслити, що адміністративний акт може бути підставою для виникнення, зміни та припинення й приватно-правових суспільних відносин, що відрізняє їх від інших юридичних дій, до яких, зокрема, належать і правочини. Укладення цивільного правочину не має своїм наслідком виникнення, зміну чи припинення публічно-управлінських правовідносин [8].

Наступним із ключових чинників ефективності публічного управління є дотримання принципів законності та обґрунтованості в діяльності органів публічної адміністрації. Ці принципи є фундаментальними для правової держави, оскільки забезпечують легітимність управлінських рішень, довіру громадськості до влади та стабільність правопорядку. Водночас у практиці функціонування органів виконавчої влади й місцевого самоврядування в Україні спостерігаються численні порушення зазначених принципів, що негативно позначається на ефективності управлінських процесів.

На практиці часто трапляються ситуації, коли адміністративні акти ухвалюються з порушенням законодавства, без достатнього юридичного обґрунтування або з відсутністю мотивувальної частини. Це породжує судові спори, недовіру до влади, порушення прав осіб і дискредитацію публічного управління тощо. Отже, законність у діяльності публічної адміністрації означає чітке дотримання Конституції України, законів і підзаконних нормативно-правових актів у процесі ухвалення рішень і вчинення дій. Цей принцип покликаний гарантувати передбачуваність управлінських рішень і захист прав суб'єктів адміністративно-правових відносин.

У наукових дослідженнях законність і розсуд розглядаються як об'єктивні явища, відповідно, вищого й нижчого порядків, без яких правове регулювання в правовій системі неможливо. Об'єктивними чинниками, що обумовлюють існування розсуду, є: «об'єктивна неможливість регулювання загальною нормою всіх індивідуальних правовідносин; існування оціночних понять, диспозитивних, імперативних норм права, що містять порівняно визначені або альтернативні санкції; наявність відкритих правових переліків, прогалин у праві, колізій законодавства» [9].

Однак обґрунтованість управлінського рішення означає його побудову на фактичних даних, правовому аналізі, логічній послідовності, врахуванні публічного й приватного інтересу. Відсутність обґрунтованості знижує ефективність і дієвість рішень органів публічної адміністрації, навіть за формальної законності. Наявність необґрунтованих рішень порушує права громадян, створює підстави для їхнього скасування в судовому порядку та дискредитує органи публічної адміністрації.

Ще одним із ключових чинників ефективності публічного управління потрібно відмітити набуття чинності Закону України «Про адміністративну процедуру» (2023 р.) [10]. З ухваленням цього Закону в українському праві з'явилися чітко закріплені вимоги до адміністративних актів:

щодо форми, змісту, мотивування, способів доведення до адресатів, можливості оскарження тощо. Це створює нові стандарти, однак також відкриває ряд викликів для правозастосовної практики. Ухвалення Закону стало важливим етапом гармонізації українського адміністративного права з європейськими стандартами, зокрема з положеннями Європейського кодексу належної адміністративної поведінки та практикою Європейського суду з прав людини [11].

Центральним елементом Закону є встановлення вимог до адміністративних актів, які є результатом розгляду справи в адміністративному порядку. Ці вимоги спрямовані на підвищення якісних стандартів управлінської діяльності органів публічної влади. Так, відповідно до п. 3 ст. 2 Закону України «Про адміністративну процедуру» (2023 р.), адміністративний акт – це рішення або юридично значуща дія індивідуального характеру, ухвалене (вчинена) адміністративним органом для вирішення конкретної справи та спрямоване (спрямована) на набуття, зміну, припинення чи реалізацію прав та/або обов'язків окремої особи (осіб) [10].

Варто відмітити, що наведене визначення узгоджується з класичним розумінням адміністративного акта в європейському адміністративному праві та підкреслює: індивідуальний характер акта; одностороннє владне волевиявлення; юридичні наслідки для конкретної особи; зв'язок із процедурою ухвалення рішення.

Водночас основні вимоги до адміністративних актів за Законом повинні відповідати певним принципам, як-от законності, мотивованості, визначеності й зрозумілості, пропорційності, дотриманню принципу неупередженості, доступності для оскарження тощо. Так, адміністративний акт має бути ухвалений на підставі, у межах повноважень та у спосіб, передбачений Законом, тобто із дотриманням норм матеріального та процесуального права; компетенції органу або посадовій особі; відповідності меті правового регулювання.

Кожен адміністративний акт повинен містити чітке обґрунтування: фактичні обставини справи, правову норму, на яку спирається рішення, та логіку ухваленого висновку, що дасть змогу, по-перше, перевірити логіку рішень; по-друге, забезпечити прозорість дій органу; по-третє, створити умови для ефективного оскарження.

Зміст адміністративного акта має бути чітким, тобто без подвійного тлумачення, зрозумілим для особи, якій він адресований, передбачуваним – з чіткими правовими наслідками. Акт повинен відповідати цілям, які переслідує орган влади. Не допускається надмірне обмеження прав особи, якщо мету можна досягти менш обтяжливим способом.

Адміністративний акт має бути результатом об'єктивного й неупередженого розгляду справи. Це стосується і процедури, і змісту рішення. Акт має містити інформацію про порядок, строки й органи, до яких може бути подано скаргу чи позов. Це є елементом реалізації права на ефективний засіб правового захисту.

Останнім, на нашу думку, ключовим чинником ефективності публічного управління є дотримання принципів законності та обґрунтованості в діяльності органів публічної адміністрації та захист прав людини. Чітке й зрозуміле оформлення адміністративних актів, а також наявність у них достатніх правових і фактичних підстав – запорука правової визначеності й передбачуваності дій держави. Це є складовою принципу верховенства права та захисту прав людини.

Одним із ключових принципів демократичного правопорядку, визнаним як на національному, так і на міжнародному рівнях, є принцип правової визначеності. Він тісно пов'язаний із захистом прав людини, зокрема права на справедливу адміністративну процедуру та ефективний засіб юридичного захисту. У контексті адміністративних актів, які є інструментом реалізації публічної влади, ці принципи набувають особливого значення, адже саме через адміністративні рішення органи влади найчастіше безпосередньо втручаються у сферу прав, свобод та інтересів фізичних і юридичних осіб.

У практиці Європейського суду з прав людини (наприклад, справи *Sunday Times v. United Kingdom*, *Amann v. Switzerland*) цей принцип визнаний складовою верховенства права та обов'язковою умовою легітимності адміністративного втручання в приватну сферу [12].

У Постанові Кабінету Міністрів України від 17 липня 2009 р. № 737 «Про заходи щодо упорядкування адміністративних послуг» адміністративний акт визначено як ухвалене суб'єктом

рішення індивідуальної дії, спрямоване на набуття, зміну чи припинення прав та обов'язків особи [13].

Поняття адміністративного акта також запропоновано в проєкті Адміністративно-процедурного кодексу України [14], зокрема в пункті 4 частини 1 статті 2 проєкту адміністративний акт визначається як рішення правового акта індивідуальної дії, ухвалене адміністративним органом за результатами розгляду адміністративної справи відповідно до цього Кодексу, спрямоване на набуття зміни чи припинення прав та обов'язків фізичної або юридичної осіб.

Р. С. Мельник визначає адміністративний акт як будь-яке розпорядження суб'єкта публічного адміністрування, яке спрямовано на регулювання відносин у межах окремого конкретного випадку, яке зумовлює юридичні наслідки [15].

У висновках варто зазначити, що, по-перше, адміністративні акти є основоположною правовою формою діяльності суб'єктів публічного управління, що повинні забезпечувати реалізацію функцій виконавчої влади, дотримання принципів законності й правової визначеності, баланс між публічними інтересами та правами приватних осіб.

По-друге, удосконалення процедур ухвалення, перевірки на законність та оскарження адміністративних актів є відповідною умовою формування ефективної, прозорої та відповідальної системи публічного управління.

По-третє, ухвалення Закону України «Про адміністративну процедуру» стало важливим кроком у формуванні прозорих і передбачуваних процедур ухвалення адміністративних актів, оскільки вперше в українському законодавстві закріплено чіткі вимоги до їх форми, змісту, мотивування та способу доведення до відома адресатів. Водночас на практиці продовжують існувати проблеми із дотриманням законності та обґрунтованості таких актів, зокрема: відсутність належної мотивувальної частини, невідповідність рішень вимогам пропорційності, рівності, правової визначеності, а також зловживання дискреційними повноваженнями.

По-четверте, забезпечення законності та обґрунтованості адміністративних актів має стати пріоритетом у практиці органів публічної адміністрації. Для цього потрібно не лише ефективно імплементувати норми адміністративного процесуального законодавства, а й адаптувати його положення до європейських стандартів good governance, що ґрунтуються на прозорості, відкритості, об'єктивності та дотриманні прав людини. Вимоги до адміністративних актів, зокрема щодо їх обґрунтованості, прозорості, законності, відповідності публічному інтересу, є елементами європейських стандартів good governance. Вивчення цих вимог і виявлення проблем дає змогу адаптувати національне законодавство до стандартів ЄС.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Мандюк О. О. Індивідуальні адміністративні акти: теорія та практика застосування : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Львів, 2017. 213 с. URL : https://old.lpnu.ua/sites/default/files/dissertation/2017/5127/dysertaciya_na_zdobuttya_naukovogo_stupenya_kandydta_yurydychnyh_nauk.pdf
2. Угровецький П. О. Адміністративні акти органів прокуратури : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2011. 195 с.
3. Чабан В. П. Акти адміністративного примусу в діяльності міліції : дис. ... кан. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2001. 179 с.
4. Пчелін В. Б. Перегляд адміністративних актів органів внутрішніх справ : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Харків, 2011. 189 с.
5. Мельник Р. С. Система адміністративного права України : монографія. Харків : Вид-во ХНУВС, 2010. 398 с.
6. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. Київ : Факт, 2003. 384 с.
7. Мойсак С. М. Акти управління в системі джерел адміністративного права України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : 12.00.07. Одеса, 2011. 20 с.

8. Дрозд О. Ю. Використання сучасного європейського досвіду під час реформування адміністративно-деліктного законодавства України. *Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2015. Т. 15. С. 236–243.
9. Грінь А. А. Дискредитційні повноваження органів виконавчої влади України та їх реалізація : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2019. 256 с.
10. Про адміністративну процедуру : Закон України від 15.12.2023 № 2073-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2023. № 15. Ст. 50. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>
11. Закон України «Про адміністративну процедуру», що саме змінилося для громадян / Міністерство юстиції України. URL : <https://court.gov.ua/archive/1596693/>
12. Case Of The Sunday Times V. The United Kingdom. URL : <https://hudoc.echr.coe.int/rus#%7B%22itemid%22:%5B%22001-57584%22%7D>
13. Про заходи щодо упорядкування адміністративних послуг : Постанова Кабінету Міністрів України від 17 липня 2009 р. № 737 (втратила чинність на підставі Постанови Кабінету Міністрів України від 24.04.2013 № 309). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/737-2009-%D0%BF#Text>
14. Проект Адміністративно-процедурного кодексу України. URL : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=44893
15. Мельник Р. С. Термінологічні проблеми Закону України «Про адміністративну процедуру». *Адміністративне право і процес*. 2022. № 4 (39). С. 5. URL : <http://applaw.knu.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/4-39-2022>

REFERENCES

1. Mandiuk, O. O. (2017). *Indyvidualni administratyvni akty: teoriia ta praktyka zastosuvannia* : dys. ... kand. yuryd. nauk : 12.00.07. Lviv. 213 s. URL : https://old.lpnu.ua/sites/default/files/dissertation/2017/5127/dysertaciya_na_zdobuttya_naukovogo_stupenya_kandyda_yurydychnyh_nauk.pdf [in Ukrainian].
2. Uhrovetskyi, P. O. (2011). *Administratyvni akty orhaniv prokuratury* : dys. ... kand. yuryd. nauk : 12.00.07. Kharkiv, 2011. 195 s. [in Ukrainian].
3. Chaban, V. P. (2001). *Akty administratyvnoho prymusu v diialnosti militsii* : dys. ... kan. yuryd. nauk : 12.00.07. Kyiv. 179 s. [in Ukrainian].
4. Pchelin, V. B. (2011). *Perehliad administratyvnykh aktiv orhaniv vnutrishnikh sprav* : dys. ... kand. yuryd. nauk : 12.00.07. Kharkiv, 2011. 189 s. [in Ukrainian].
5. Melnyk, R. S. (2010). *Systema administratyvnoho prava Ukrainy : monohrafiia*. Kharkiv : Vyd-vo KhNUVS, 2010. 398 s. [in Ukrainian].
6. Derzhavne upravlinnia: problemy administratyvno-pravovoi teorii ta praktyky / za zah. red. V. B. Averianova. Kyiv : Fakt, 2003. 384 s. [in Ukrainian].
7. Moisak, S. M. (2011). *Akty upravlinnia v systemi dzherel administratyvnoho prava Ukrainy* : avtoref. dys. ... kand. yuryd. nauk : 12.00.07. Odesa. 20 s.
8. Drozd O. Yu. (2015). *Vykorystannia suchasnoho yevropeiskoho dosvidu pid chas reformuvannia administratyvno-deliktneho zakonodavstva Ukrainy*. *Naukovi pratsi Natsionalnoho universytetu «Odeska yurydychna akademiia»*. Т. 15. S. 236–243.
9. Hrin, A. A. (2019). *Dyskredytsiini povnovazhennia orhaniv vykonavchoi vlady Ukrainy ta yikh realizatsiia* : dys. ... kand. yuryd. nauk : 12.00.07. Kyiv. 256 s.
10. Pro administratyvnu protseduru : Zakon Ukrainy vid 15.12.2023 № 2073-IX. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2023. № 15. St. 50. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text> [in Ukrainian].
11. Zakon Ukrainy «Pro administratyvnu protseduru», shcho same zminylosia dlia hromadian / Ministerstvo yustytzii Ukrainy. URL : <https://court.gov.ua/archive/1596693> [in Ukrainian].
12. Case Of The Sunday Times V. The United Kingdom. URL : <https://hudoc.echr.coe.int/rus#%7B%22itemid%22:%5B%22001-57584%22%7D> [in English].

13. Pro zakhody shchodo uporiadkuvannia administratyvnykh posluh : Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 17 lypnia 2009 r. № 737 (vtratyla chynnist na pidstavi Postanovy Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 24.04.2013 № 309). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/737-2009-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].

14. Proekt Administratyvno-protsedurnoho kodeksu Ukrainy. URL : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=44893 [in Ukrainian].

15. Melnyk, R. S. (2022). Terminologichni problemy Zakonu Ukrainy «Pro administratyvnu protseduru». *Administratyvne pravo i protses*. № 4 (39). S. 5. URL : <http://applaw.knu.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/4-39-2022> [in Ukrainian].

Ye. P. Plohuta. ANALYSIS OF REQUIREMENTS FOR THE FORM AND CONTENT OF ADMINISTRATIVE ACTS, ISSUES OF LEGALITY AND JUSTIFICATION OF DECISIONS

In the current context of public administration reform, increasing requirements for the quality of legal acts, and the formation of a constitutional state, the analysis of the requirements for the form and content of administrative acts, as well as issues of legality and validity of decisions, is quite relevant.

The article states that the relevance of the topic is due to a number of important factors that affect the effectiveness of public administration bodies and the protection of citizens' rights. Among these, it is necessary to note: the importance of administrative acts in public administration, issues of legality and validity, the entry into force of the Law of Ukraine "On Administrative Procedure" (2023), the need for legal certainty and the protection of human rights, etc.

The article defines an administrative act as an individual or normative decision adopted by a subject of authority within its competence, which is binding and aimed at regulating a specific situation in the field of public administration.

An examination of the content of administrative acts revealed that, in the public administration system, administrative acts serve as: a means of exercising authority, an instrument for ensuring legality, a form of individual legal regulation, a guarantee of citizens' rights and freedoms, and a mechanism for public accountability.

It is noted that the adoption of the Law of Ukraine "On Administrative Procedure" was an important step in harmonizing Ukrainian administrative law with European standards, in particular with the provisions of the European Code of Good Administrative Behavior and the practice of the European Court of Human Rights.

Based on the above, the conclusions state that administrative acts are a key form of exercising the powers of public administration bodies, and the level of protection of citizens' rights and freedoms, trust in the authorities, and the effectiveness of public administration directly depend on their form, content, and justification.

Administrative acts are not only a form of exercising public authority, but also an instrument for protecting human rights. The principle of legal certainty, like the principles of proportionality, legality, and motivation, is of key importance for the formation of a stable and predictable legal environment, ensuring the rule of law in the activities of the administration, and the real protection of the rights and freedoms of individuals in a democratic society.

Key words: administrative act, administrative procedure, legality, form and content of an administrative act, public administration.